

Skole.	Trinn.	Elevnummer.	Kjønn.	Det første språket du lærte.
	7.	A626	Jente Gutt	Norsk Annet

Den utrolige skatten

Bestevennen min Sindre og jeg var på vei hjem fra skolen, det var fredag. Vi skulle til bestefar. Bestefar og bestemor bodde i et mørkt rødt hus ca.20 minutter unna skolen, og 15 minutter fra meg. Da vi kom dit, hadde bestemor dekket på, og lagd god middag til oss. Etterpå satte vi oss i sofaen, og bestefar satte seg i stolen. Han kom med noen glass med kakao, og en brun, tjukk bok. Man kunne se at den hadde ligget på loftet en stund fordi boka var full av støv. Han lyste opp i ansiktet, som om han hadde noe viktig å si. "Hva er det?" spurte jeg nysgjerrig. "Jeg ryddet i gamle ting på loftet, og fant noe dere sikkert vil like."

"Dette er en bok jeg leste når jeg var liten." Han strakte boka til meg. Det var et hav av støv på boka. Jeg blåste det bort, og begynte og små-hoste. Når jeg fikk klar-gjort synet, så jeg at på forsiden av boka sto det: Den utrolige skatten. Da jeg åpnet boka på første siden så jeg at det var et stort kart over hele området der jeg bor. Det var merket av et kryss på kartet. "Hva betyr det krysset der?" spurte jeg nysgjerrig. "Det er kartet over den utrolige skatten like i nærheten", svarte bestefar med en glad og livlig stemme.

Det gnistret i peisen, og det begynte å snø veldig mye ute. "Vi burde dra hjem, før det begynner å snø enda mer", sa jeg. Så Sindre og jeg dro hjemover. Vi så den stille naboen, Henrik, måke snø i hagen, mens vi snakket om skatten hele veien hjem.

Neste dag dro vi til bestefar og bestemor igjen. Han fortsatte å lese fra boken. Etter at bestefar hadde lest ferdig, var vi skikkelig oppspilt. Før vi visste ordet av det var vi nede i gangen, og var på vei ut. "Skatten skal ligge i Blomsterskogen!" sa jeg. Vi kalte skogen for Blomsterskogen fordi det er store fine fargerike blomster der hele året rundt. Utrolig nok er det sant. Blomsterskogen ligger like i ved meg og bestefar.

Da bestefar var ferdig med å kle på seg yttertøyet, begynte vi å gå. Da vi kom til Blomsterskogen, var det en smal sti, med store fine blomster rundt, om vinteren. Det er helt utrolig. Bestefar gikk først, og ledet oss med boka. Så gikk Sindre etter, og så meg bakerst. Etter en stund hører vi plutselig en kvist som knekker bak oss. "Au torner!" sier en ganske kjent stemme. Vi snur oss brått. Der ser vi naboen, Henrik. Alle sammen får store øyne. Han løper så fort han bare kan, og han faller flere ganger når han prøver å løpe bortover den smale stien.

Det som er det eneste dumme med Blomsterskogen er at det finnes toner nesten overalt. Vi fortsetter å gå. Endelig kommer vi til stedet der skatten skal være, ifølge boka. Vi begynte å grave, der vi trodde den var. Da vi har gravd en stund, kjenner jeg noe hardt. Vi ser på hverandre og graver som ville. Jeg tar den opp, det er en liten kiste. Vi åpner den opp sakte og

forsiktig.” Kan ikke tro at vi faktisk har funnet en skatt, det er helt utrolig!” sier jeg overlykkelig. Vi smiler til hverandre. Når vi ser skatten blir det helt stille. Vi stirrer på skatten en god stund, uten at noen sa noe. Skatten var en stor, gylden: melkesjokoladeplate. Sindre og jeg så på bestefar med et tungt blikk. Da begynte bestefar å le. Det var da vi skjønte at bestefar hadde lurt oss skikkelig. Vi ble selvfølgelig ganske skuffa, men det var litt morsomt at bestefar hadde klart å lure oss.

Bestefar sin latter var så smittsom at jeg og Sindre bare måtte le. Etter hvert dro vi hjem, og satte oss foran peisen, ^{der} det gnistret fortsatt fra flammene i peisen. Tenk at bestefar hadde klart og gjøre i stand alt det på så kort tid. Da kom bestefar med en liten skål av melkesjokoladen.”Endelig klarte jeg å få dere opp av sofaen, slappfisker”, sa han litt sarkastisk. Da begynner vi bare å le enda mer. Jeg så ut av vinduet ^{der} står naboen, Henrik fortsatt og måkte. Jeg tror vi hadde latterkrampe hele ettermiddagen, fordi når jeg våknet neste morgen var jeg stiv i smilemusklene.”Det var en morsom dag!” sa jeg til meg selv.